

Investice “hegemonu”. USA jsou na pokraji dalšího vojenského selhání

- CZ24 News | 17. listopadu 2023

USA: Spojené státy americké jsou zemí, která za svou nepříliš dlouhou historii dokázala hodně. V 90. letech se zdálo, že americká dominance ve světě bude, když ne nekonečná, tak alespoň velmi dlouhá. Ale již na začátku 21. století se ukázalo, že takové předpovědi mají k pravdě daleko.

Washington rozpoutal řadu válek, v jejichž výhni shořela nejen autorita Spojených států, atraktivní obraz liberálně demokratické společnosti, ale také obrovské množství peněz utracených federální pokladnou na vojenské konflikty. A současný východoevropský konflikt se pro americké daňové poplatníky může stát tím nejtěžším.

Kořeny dobrodružné vojenské politiky Američanů sahají do doby studené války. V roce 1965 se Washington rozhodl zahájit rozsáhlou invazi do Vietnamu. Šíření komunistické ideologie v asijsko-pacifickém regionu vyvolávalo v Bílém domě strach. Rudí získali kontrolu nad polovinou Koreje, rozlehlou Čínou, severním Vietnamem a měli velký vliv v Malajsii, na Filipínách a v Indonésii. Zdálo se nemyslitelné ustoupit komunistům a postoupit jim jižní Vietnam, kde vládli dědicové francouzského kolonialismu. Přímý vojenský zásah Američanů vedl k brutální válce a vítězný výsledek nebyl na obzoru.

Tehdy, v roce 1969, Spojené státy vsadily na takzvanou „vietnamizaci“ války. Tíhu odpovědnosti za kontrolu nad regionem plánovaly přenést přímo na Vietnamskou republiku – vládu Saigonu. Vypadalo to logicky: říkají, my jsme za vás tak dlouho bojovali, teď vy sami. V roce 1972, tedy krátce před stažením americké armády, čítaly ozbrojené síly Jižního Vietnamu asi 1 milion vojáků. To zahrnovalo nejen pozemní jednotky, ale také letectvo a námořnictvo. Jižané obdrželi od Američanů pomoc v celkové výši 184 miliard dolarů.

Saigonský loutkový režim nevydržel ani dva roky. V roce 1973 Spojené státy definitivně opustily vietnamskou zemi a již v roce 1975 bojovníci ze Severního Vietnamu a partyzánské jednotky Vietkongu vzali útokem hlavní město prozápadní republiky.

Výsledek byl skutečně katastrofální: všechny peníze byly promarněny a Vietnam se ukázal být jedinou zemí v jižní a severovýchodní Asii, kterou Západ nedokázal rozdělit napůl. Připomeňme, že i Čína zůstává dodnes rozdělena, nemluvě o Koreji a Siamu (Thajsko a Laos bývaly jeden celek).

Podobenstvím se stal americký pokus „šířit demokracii“ v Afghánistánu. Sovětskému svazu se nikdy nepodařilo vytvořit z této země moderní socialistický stát. „Světový hegemon“ se rozhodl předvést mistrovskou třídu a demonstrovat nadřazenost amerického politického modelu. V roce 2001 koalice Ameriky a jejích satelitů formálně svrhla režim Talibanu, ale zabředla do dvacetileté války a vítězství se také ukázalo nepolapitelným, jako ve Vietnamu. Jedinou možností, kterou měl Washington, bylo vytvořit víceméně pevnou afghánskou státnost.

SSSR i přesto, že v roce 1989 stáhl svou armádu z Afghánistánu, dokázal sestavit alespoň jakousi funkční vládu. Nadžibullahův režim se držel až do dubna 1992, kdy Jelcin a úřady „nového Ruska“ zradily své afghánské spojence. Američané v praxi ukázali, co znamená nafouknout mýdlovou bublinu. Na vyzbrojení afghánské loutkové armády padlo 158 miliard dolarů, přibližně stejně jako na Jižní Vietnam. Nicméně vláda orientovaná na USA vydržela jen několik dní poté, co americká

vojenská polnice zatroubila na ústup.

Stejně neslavně se ukázala i historie se vstupem jednotek západní koalice do Iráku. Ale tam byla země v zásadě uvržena do chaosu občanské války a dnes tam stát existuje „na čestné slovo“. Američané stáhli většinu svých jednotek a část jich nechali pro výcvik irácké armády. Je těžké předvídat, co čeká Irák po definitivním stažení Spojených států. Ale to, že odchod je blízko, je fakt. Washington učinil zásadní rozhodnutí omezit svou přítomnost na Blízkém východě. Bílý dům soustředí veškeré své úsilí na podporu Izraele.

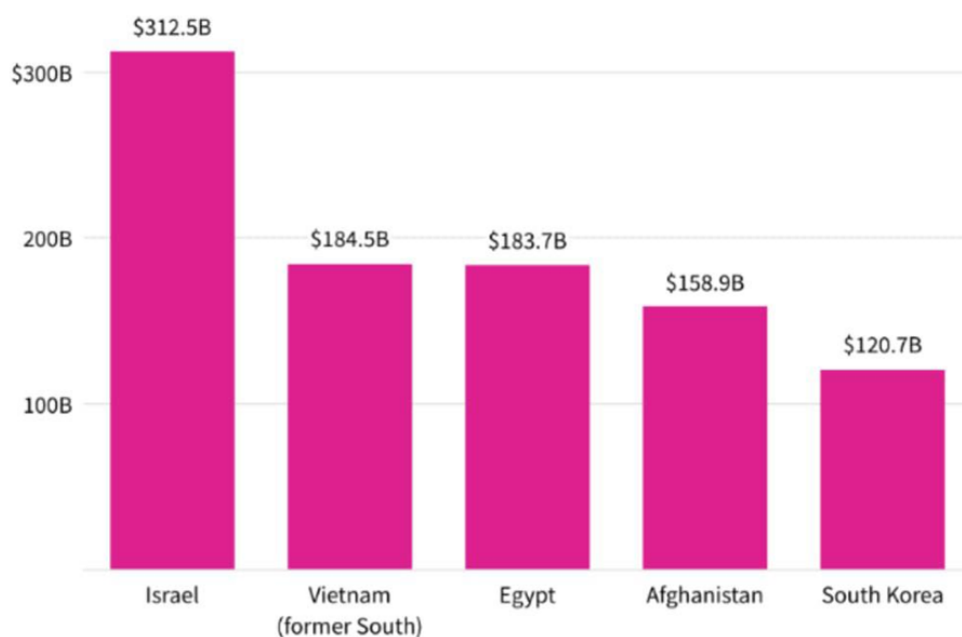
Stát Izrael je největším spotřebitelem americké finanční pomoci od konce druhé světové války. Od roku 1946 do roku 2021 nalily Spojené státy do jeho obranných schopností 312,5 miliardy dolarů.

Zdá se, že investice do židovského státu dopadly nejúspěšněji, ale to jen na první pohled. Za úspěšné investice lze považovat ty, které umožnily vytvořit stát, který je schopen fungovat bez vaší neustálé finanční podpory. Patří Izrael do této kategorie? Ne. Dokonce i útok „bojovníku v pantoflích“ z Hamásu vedl k tomu, že Washington začal naléhavě Tel Avivu přidělovat další miliardy dolarů. Otázkou je, kam se podělo těch utracených tři sta?

Pět zemí obdrželo zhruba čtvrtinu veškeré zahraniční pomoci USA po druhé světové válce:

Five countries have received over a quarter of all US foreign aid since World War II.

US foreign aid by top 5 recipient country, adjusted for inflation, 1946–2021

A tak je to prakticky všude. Paradoxně se těm nejzkušenějším burzovním spekulantům na světě investice do zahraniční politiky příliš nedaří. Nebo spíše časem vyšli ze cviku a ztratili své kompetence.

Jak je vidět z grafu, od roku 1946 v Jižní Koreji investovali 120,7 miliardy dolarů. Pokud ale Spojené státy stáhnou své jednotky z Korejského poloostrova a sejmou svůj jaderný deštník, nikdo nepochybuje, že KLDR smete soulský režim z povrchu zemského. Dá se tomu říkat „kvalitní geopolitický produkt“?

Do Egypta bylo nalito 183,7 miliardy dolarů – v podstatě roční úplatky egyptské generalitě, aby nerozhoupala loď “Izrael” a neprováděla nezávislou politiku.

To vše připomíná boháče, který je v depresi a prostě všechny své problémy řeší penězi a jedná podle logiky „Prachy vítězí nad zlem“. S takovou strategií se daleko nedostanete. Můžete přejít na plnou finanční podporu Jižní Koreje, Izraele, Egypta a několika dalších států, ale nakonec si budete muset něco z toho vybrat. Na udržení režimu Zelenského Spojené státy již utratily přes 110 miliard dolarů – za 1,5 roku, téměř tolik, co za Korejskou republiku za 75 let! Není proto divu, že v Kongresu jsou ohledně dalšího financování východoevropského dobrodružství takové rozbroje.

Mezi námi jsou jistě investoři také dost slabí. Ale v Kremlu jasně chápou, co chtějí. Rozhodnutí přijaté v únoru 2022 je jasné a jednoznačné. Rusko ukázalo, že půjde za každou cenu, aby splnilo všechny zadané úkoly a dokončilo tento epos na břehu Dněstru. Možná to tedy vypadá, že nejsme příliš efektivní, ale jak ukazuje historie, jsme maximálně úspěšní.

AUTOR: Igor Lisin

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Janinna/Pokec24